

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВІЙНИ

Інні лиш дев'ятнадцять. Ігореві – неповних двадцять два. За їх плечима – війна. В їх молодому житті – болючі втрати бойових друзів, поранення, контузії, період реабілітації у військових шпиталях і далеко не простий шлях повернення до мирного сьогодення. Й, разом з тим, новий його відлік – народження сина.

◆ ПОМІЖ ЛЮДЕЙ

Дзвінок завідувачки пологовим відділенням КЗ «Зарічненська ЦРЛ» Галини Миколаївни Козляковської став для мене повною несподіванкою. Схвильованим голосом лікарка просила про зустріч. Вірніше, запрошувала відвідати пологове відділення, щоб поспілкуватись з молодю породіллю, бо ж її історія не полишила байдужою весь їх медперсонал. Кожен старається хоч якось прийняти участь в житті молоді мами та її чоловіка, які були учасниками АТО, хоча й не мають цього офіційного статусу. Уже при зустрічі із завідувачкою дізнаюся, що Галина Миколаївна телефонувала не лише в редакцію. В телефонному режимі вона спілкувалась з головою райдержадміністрації Анатолієм Смаглюком, завідувачкою Зарічненським ДРАЦС Галиною Шваєю, постаралась достукатись до кожного, щоб якось всім миром допомогти молодим людям стати на ноги.

- Не знаю, чи й вправі робити це, але байдужою бути не можу, - каже Галина Миколаївна. - Тепер дорослим, самодостатнім людям тяжко. А що може добитись в нашій країні дитина 1998 року народження? Це я про нашу породіллю. Інна родом з Павлограда, Дніпропетровської області. В АТО познайомилась з моло-

Назар. Тож, так і буде.

- Ви давно вже разом?
- Влітку буде два роки.
- Такими молодими побрались?

- Там на війні розумієш, що кожен день може бути останнім. Ми познайомились на базі, в Новогрудівці Донецької області. Коли на Шахті Бутовка загинуло стільки наших хлопців, ми вирішили, що маємо одружитись. Приїхали на трохи в Неньковичі, моя мама і сестра теж. Ми всі були в АТО. Розписались і знову поїхали в зону бойових дій. Через те я й паспорт не поміняла. Потім, коли повернулись, мені, щоб його поміняти,

Ігореве. А коляска? Може, де потім і знайдемо. На даний момент грошей на неї нема. Але ми щось придумаємо. Я не хочу, щоб люди думали, що я щось прошу. Ні! Я звикла – сама, сама, сама. Яюсь перебуду, переб'юсь. Зараз так вийшло, що мені допомагають у пологовому. Я звичайно дуже вдячна всім. Але мені дуже ніяково.

Розмову на мить перериває прихід Галини Миколаївни.

- Інно, на завтра маєш причепуритися. Телефонувала Галина Іванівна з ДРАЦСу, тебе сфотографують, начальник паспортного стола запевнив, що паспорт зроблять.

АТО познайомилась з молодим хлопцем із Ненькович – Ігорем Жолондієвським. Зараз вони й проживають у Неньковичах. Жити молодій сім'ї є де. А ось коштів, це видно з усього, бракує. Інна не отримала навіть декретні виплати. Бо ж не здала довідку в соцбес, бо вона здається за місцем приписки. Жінка у нас не прописана, бо не поміняла паспорта на прізвище чоловіка. Спочатку була в АТО, потім довго не могла виписатись, а далі, вже вагітною, не змогла його поміняти на новий, каже, що черги великі в паспортному столі. Якби там не було – на світ народилась дитинка і, щоб її годувати, ростити, батькам потрібні кошти. Ми тут, у мирному житті, не завжди можемо вчасно якісь свої проблеми вирішити. А ці ж молоді люди, після баченого, пережитого на війні, – то й поготів. Мені здається – маємо якось їм допомогти. Хоча вони про це й не просять. Склалось враження, що вони зовсім не нахабні, не зухвалі, просто опинились в такій ситуації.

Галина Миколаївна проводить мене в палату. Знайомимось з Інною. Бачу перед собою худеньку тендітну дівчинку з великими очима. Зовсім дитина, а вже мама. Вітаю з народженням синочка. Вона густо червоніє, дякує.

- Вже знаєте, як назвете свого хлопчика? – найперше про що цікавлюсь у молодій мамі.

- Назар. Написали були з чоловіком довгий список імен. Зупинились на двох – Роман і Назар. Ігореві більше до душі

лише, мені, щоб його не поміняли, потрібно було спочатку виписатись. Їхати далеко, коштів нема. Переслала паспорт поштою, мене там виписали, переслали документ мені назад. А тут з паспортами – ажіотаж. Я вагітна, черги. Отак і вийшло. Якесь замкнуте коло. Посвідчення учасника АТО ні в мене, ні в чоловіка нема, лиш довідка від Правого сектору, що ми там дійсно були. Ігор має поранення, контузії. Перебивається тимчасовими заробітками.

На моє запитання, чи очікують вони якої сторонньої допомоги, Інна заперечує.

- Що ви! Мене батьки вчили, що всього треба добиватись самому. Яюсь воно буде. У нас же не якісь там глобальні проблеми. Просто нема паспорта і я не отримала декретні виплати. Житло в нас окреме. Ігоровому батьку свою хату заповіла тітка. Отам ми й живемо. Город садили. Маємо деякі свої продукти. Хозяйства ще нема, але я хочу і корову тримати, і поросят, і курок завести. Не знаю, як це в мене вийде, я ж в місті виросла. Але буду старатися. Сьогодні мене відвідувала чоловікова бабуся Катя. Має десь приїхати моя мама, сестра і тато мій хоче внука побачити. Дуже гарно відноситься до мене і синочка персонал пологового відділення. Ми вже з чоловіком деякі речі для малюка придбали. А годувати дитину у мене є молоко в грудях.

- А ліжечко, дитяча коляска – вони теж дитині потрібні?

- Ліжечко у нас є, це ще

Що й казати – гарні новини. Добре розумію, що вони – результат небайдужості завідувачки пологовим відділенням. Галина Миколаївна в цей день мене вразила особливо. Й не лише своїм дзвінком, своїм відношенням до цієї історії. Не знаю, чи й повірять ті, хто звик бачити перед собою сувору, вольову лікарку Козляковську, в те, що я бачила, як вона плаче. Сльози Галини Миколаївни мене вразили понад усе.

- Я не можу бути байдужою, знаючи, що ми тут були в теплі, в добрі, а ці діти пройшли війну, бачили на власні очі смерть, а тепер не можуть вписатись нормально в мирне життя, не можуть бути такими розумними, як ті, хто зумів «відмазатись» від мобілізації, хто називає їх неадекватними, бо вони самі добровільно пішли на війну. Пішли нас захищати.

А ще вразив момент, коли Інна схилилась над своїм синочком, а потім довірливо мовила: «Я дуже боюся. Перша дитинка, я не маю досвіду, боюсь, щоб не нашкодити їй. Ігор був у сім'ї старший, він звик няньчитись з молодшими сестрами. А я молодша від своєї сестри і зовсім не знаю, як себе поводити. Але я ні про що не шкодую, навіть про те, що пішла в АТО. Навпаки, рада. Я там зустріла свого чоловіка, а тепер дитинку народила. Будемо жити.»

В її очах була радість. Понад усе сподіваюсь, що небайдужість Галини Миколаївни Козляковської зачепить серце кожного з нас.

Галина ГАВРИЛОВИЧ